

SETMANARI IL·L·STRAT DE LITERATURA NOVAS Y ANUNGIS

Dedicat ab preferencia al desarrollo de la vida teatral de Catalunya

10 CÉNTIMS

SURT LOS DISSAPTES

10 CÉNTIMS

PREUS DE SUSCRIPCIO:
En Barcelona. Ptas. 2 trimestre.
Fora ciutat. » 2 »
Los suscriptors del interior reben
las obras del folletí encuader-
nadas.

Director: D. JOAN BRU SANCLEMENT

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ:
Carrer de las Cabras, 13, según.
Bussó á la escala.

PREUS DE CADA NÚMERO:
Número corrent. . . . 10 cts.
» extraordinari. . . 15 »
Los números atrassats son al ma-
teix preu y sense folletí.

ENRICH MORERA

Enrich Morera, es encara molt jove y s' ha guanyat ja distingit lloch d' honor entre 'l gran número de compositors y mestres musicals que son just orgull de nostra ciutat.

Ha sigut deixeble del conegut Pedrell, y no satisfets los seus sentiments artístichs ab lo reduhit horitzó que en la terra natal podia abarcar sa aptitut potent, volgué visitar paisos forasters.

Bruselas, fou lo lloch escullit per Morera pera punt de residencia; la ciutat belga era per ell apropiat al fi desitjat de trabar relacions y canviar impresions ab altres joves afanyosos de saber y de impregnarse de la moderna sava que ha posat en revolució á totas las bellas arts en general.

Allí, lo seu talent natural, posat en contacte ab elements innovadors y de válua pogué desenrotllarse y assimilarse tot alló que li feya falta pera tenir caràcter propi, perfeccionant la seva personalitat musical. Una de las influencias que més fonda impressió ha deixat en sas creacions, es Wagner, pero las obras de Morera no son imitacions de las del gran mestre, sinó que presenten diferencias que patentisan originalitat veritable dintre de l' escola.

Fa poch mes de dos anys, retorná á Barcelona, y aviat se va dar á conèixer, essent discutits en gran los seus mérits, tenint ardents defensors y acalorats detractors, com sol passar á tots los que revolucionan,

ENRICH MORERA

Sia en art, en ciencia ó en cualsevol altre dels rams de la activitat humana.

En una de las sessions de l' *Asociació Musical*, lluhí públicament las sevas dots per primera vegada, executant la *Dansa dels Gnomos*, obra vigorosa y ben instrumentada.

Altres de las sevas obras y que va váldrerlhi senyalat triomf, es la introducció al poema de Verdaguer, *La Atlántida* composició que per si sola forma tot un poema sinfónich y que s' avé d' una manera justa al modo de sentir del jove músich.

Posteriorment y entre altres obras, podém citar-ne una de basada en dos cansons populars catalanas, *La cançó del mariner* y *Lo compte Arnau*. En altre género, recordém la música que acompanyá la representació de *L' Intrusa* lo dia de la vetllada modernista de Sítges.

Traydoria é Indibil y Mandoni son altres de sas obras apropiadas pera piano.

Darrerament s' ha executat en lo teatro de Novetats ab ocasió de representarse *Jesús de Nazareth* d' Angel Guimerá, la música que acompanya á la dita obra y donat l' éxit gros de las representacions. En Morera ha pogut esser sentit, admirat y aplaudit, per Barcelona en massa, que ha fet justicia á la fama de que gosava entre 'ls inteligents.

Per tal motiu nos creyém obligats á donar avuy son retrato en nostras planas.

J. S.

Efectes de la primavera.

Actitut plausible

A Girona s'ha organitzat una nova associació animada per lo modern esperit de despertament regional, ab lo títol de *Centre Catalanista de Girona y sa comarca* essent lo seu president lo conegut publicista d'aquella ciutat D. Joaquim Batet y Sisó.

L'acte de constitució del nou *Centre* y company de causa, ha donat lloch á un fet digne d'aplauso per la seva virilitat y que pot ser de trascendencia en quant se refereix als drets vigents de la llengua catalana.

En compliment de lo disposat per la llei de Associacions de 30 Juny de 1887, la societat envia los seus Estatuts al govern civil y passat lo terme legal, va constituhirse, remetent á las oficinas del govern de provincia un ofici posant de manifest la Junta nombra-da, cumplint aixís ab un dels articles de la citada llei.

Com era del cas tractantse de una corporació regionalista de la nostra terra, abdos documents foren redactats en idioma català.

Aquesta actitud, perfectament legal, ha sigut recusada per la primera autoritat civil de la provincia germana, ⁽¹⁾ é interpretant no sabém de quina manera las disposicions que regulan la llibertat de Associació, la dita autoritat ha fet saber al president del *Centre*, que la documentació enviada al govern civil debía anar redactada en *lengua castellana y no en dialecto catalan*, no donant com á rebudas las comunicacions passadas y negantse al registre de la societat en la llista corresponent.

Deixant apart que lo senyor governador de Girona no es vot pera calificar de idioma ó de dialecte á un llenguatge que parlan en Espanya més de tres millons d'habitants y que á més de mereixer la consideració de grans literats de tota Europa, ha sigut fins tácitament reconegut com á idioma per la mateixa Academia de la llengua castellana, hem de sostentar la opinió de que es ja hora de que acabin anomalies com la de que parlem, y que caurer en ellas denota encono ó poch saber en personas que per la representació del lloch que ocupan haurien de ser la salvaguardia dels drets dels ciutadans y no los posadors de rémoras al exercissi de tals drets.

Lo Sr. Batet y Sisó, en representació del «Centre Catalanista», acut en recurs de alsada al Exm. senyor Ministre de la Governació y en manifestació enérgica y rahonada, exposa lo que acabém de apuntar, demanant se deixin sens efecte las disposicions del governador de Girona per estar fora de la llei y en sa consecuencia s'admeti en las oficinas de registre la documentació en l'idioma que fou presentada.

Aquest document que per sa inoportancia es digne de ser profusament conegut de tots los catalanistas, nos dol no poder copiar en nostras planas, per la extensió que té, cosa que fariam de bona gana á poder disposar de més espay.

Cóm resoldrà l'assumpto lo Exm. Sr. Ministre de la Governació, es facil de preveure. La llei es prou clara.

Mentres tant, rebin lo Sr. Batet y lo *Centre* girquí, la nostra més coral enhorabona per la seva actitud digna y plausible.

J. S.

(1) Ab motiu d'un cas similar, lo *Centre Català* de Barcelona va contestar al Sr. governador que tenia dret perfecte comunicarse ab sis oficinas en la mateixa llengua que redactaba las actas y comprenentho aixís la primera autoritat civil, no va haberhi ja més reparos en la admissió de documents.

Nota consultada.

LO MESTRE D' ESCOLA.—Monólech, en vers, original de don Bernabé Llorens. Estrenat la nit del 19 en lo Teatro Gou-la de Sant Feliu de Guixols.

L'assumpto no 's recomana per la novetat. No podem anyadir gran cosa mes, ja que tenim avis d'aquest estreno, per l'envio del exemplar imprés en lo que hi constan los anteriors datos, com també que va obtindre gran éxit.

LO RETORN.—Comedia en un acte, en prosa, original de don Anton Vilalta.

CASEUVOS.—Comedia en un acte, en prosa, original de don Eduart Coll. Estrenadas las duas en la tarde del 24 en la Societat Tertulia Familiar.

Varen conseguir los autors de las duas anteriors obretas, lo propósit que segurament s'havian format pera son trevall. Aixó es; veurerlas estrenar, que s'aplaudis-sin y fos-in demanats al final.

No hauria sigut aixís en teatro públich, per diferents motius, especialment per estar las duas obretas plenas de inverossimilituts.

X.

Conservém-la...

Eixa copa deliciosa,
que conté, néctar tan dols,
que sens ella un no gosa,
que felicitat n' es sols,

Conservém-la, bella aymia,
conservém-la per favor,
puig sens ella finiria,
vida mia, nostre amor.

JOAQUIM MARIA MONT.

PER VOLGUER ESSER GALANT!!

LA MONA DE PASQUA

Lema: Resulta mico!

Ab tot y els seus vintidós anys en Quimet encare continuava cada any, per la diada de Pasqua, anant a buscar la tradicional mona a casa la seva padrina.

Y que no se'n donava vergonya! Vritat es, que la senyora Treseta ja li tenia dit mil vegades:

—Mira, Quimet; m'agraviaràs molt (pero molt! si arribas a trencar may la costum de venir a buscar la mona.

Y en Quimet que per res del mon hauria volgut agraviar cap any deixava de presentarse a recullir la obligada contribució que gustosament pagava sa padrina.

¡La senyora Treseta, ray! Lo mateix n'hauria pagat una que cent de monas. ¡Ja ho crech! Com que no li faltaven quatre parells de duros...

Als cinch anys de casada, enviudá quedant ab una noya bonica com un sol y ab dos duros de renda diaris, que li feyan trobar menys pesada la viudetat. Per aixó en Quimet (que 'dit sigui entre nosaltres era bastant llamíner) no tenia cap empig d'anar desde Sant Andreu, poble ahont residia, fins al carrer de Pelayo, que 's ahont vivia la seva padrina.

Es lo que ell deya:—Total hi vaig un cop a l'any.. Efectivament; la senyora Treseta sols rebia alguna qu'altre visita del seu fillol...

Per cert, que una de las últimas vegadas que aquest aná a buscar la mona va adonar-se del tresor que a casa sa padrina hi havia.

¡Alló sí, que era una verdadera mona... dal! Afíguiríse, una noya rossa com la espiga del camp que lo sol daura. (Vritat que aixó no es nou?) ab duas lámparas incandescents per ulls; y unas curvas tan pronunciadas, que... mes val que ho deixém corre.

En Quimet ja sabia que la seva padrina tenia una filla, pero sigui que aquesta estava en un col·legi a pensió, ó que 'n Quimet encare tingués lo cor adormit, lo cas es, que quan ell va adonar-se del desenvollop de la Elvireta, (aixís se deya la filla de la senyora Treseta.) va quedar tan parat, que fins la mona li va caure de las mans. Sort que 'ls ous eran duros, del contrari... ne fá una truya.

Al cap de poch moments, en Quimet tot baixant l'escala pensava:—Es precis que hi vingui mes sovint a vérrelas...

Y tal com ho pensava va ferho Tres mesos després en Quimet que s'havia enamorat

de l'Elvireta, may li faltavan motius pera visitar a mare y filla: deya a la primera

—Ja voldria que fossim Pasqua altre vegada...

—Per tornar a buscar-me la mona? —preguntá la senyora Treseta.

—Si senyora; per aixó mateix. Pero no s'espanti, perque 'm sembla que será l'últim any que me la dona; donat cas que me la dongui..

—Si no t'esplicas mes clar...

—Ja m'explicaré, padrina, pero será per Pasqua.

—Donchs per Pasqua vina, que no faltará la mona, com cada any.

Cada dia que faltava per arribar a la diada per en Quimet tan desitja-la, li semblava un sigle, pero a' fi la Pasqua arribá. y en Quimet tot mudat y mes trempat que un ginjol, s'encaminá a casa la senyora Treseta.

—Ja te la guardo, dolent; ja te la guardo... digué aquesta tan bon punt lo va veure.

—Vol dir, padrina, que me la guarda?..

—Sí, noy, sí; mira que 's maca...—y al dir aixó li presentava una mona que al menos tenia duas dotzenas d'ous.

—Sento tenirli que dir, padrina; pero no es aquesta la mona que aquest any vinch a buscar.

—Que no es aquesta, dius?

—No.

—Donchs, quina es la mona que vols?

—Veurá padrina; m'explicaré clar, ja que no sé fer embuts; per lo tan, espero que vosté 'm contestará ab igual franquesa. La mona que jo desitjo, es... es...

—¡Acaba!

—Es... la ma de la seva filla. Vritat que no me la negará...?

—Escolta, Quimet. Has dit avants, que 't contestés ab tota franquesa, y... aixís vaig a ferho.

Si tu l'any passat, m'haguesses demanat lo que ara m'acabas de demanar, cap reparo hauria tingut en donarte l'Elvireta per esposa, ja que ella a n' aquell temps, encare no estava compromesa. Pero avuy que está a punt de casarse ab un bon noy, tan que ja 'ls han tirat duas amonestacions, ja veus Quimet que me 's impossible complauret. Y perque vegis que no t'enganyo, desde are quedas invitat al casament que si Deu vol, tindrà lloch lo primer dissapte del mes que ve.

¡Pobre Quimet! ¡Quin desengany!

Pochs moments després, mentres baixava l'escala tot motxo, de casa sa padrina, anava dient:

Jo que aquest any me creya emportar-me la millor mona... ¡veig que m'emporto 'l gran mico!

LLUIS SALVADOR

Un barba

Miréulo, s' está tot sol
 en lo seu quarto ensajant;
 las balconeras tancadas
 y la porta ab *pany y clau*.

En la societat dels *lietxus*
 un drama n' han d' estrenar
 y 'l director del tinglado
 barba primer l' ha nombrat.

Se passeja dantse tó
 per la cambra amunt y avall,
 y parla molt resolut
 y mira d' un modo estrany.

Es un drama de costums
 de aquells que fan vessar sang
 y es ell lo marit ofés,
 per sa muller deshonorat.
 Per ensajarné la escena
 potser la mes culminant,
 cuan ell confón á la *infidel*
 y la llença escala avall,
 á fi de ferho ab mes forma,
 agafa lo rentamans
 lo tapá ab lo cobrellit.....
 la dona *infidel* ja era ellá.

Comensa la relació;
 la veu aixeca per graus,
 y al presentarli la prova
 qu' era un bitllet perfumat,
 no trobant cap paperot
 li ensenya uns estrenyacaps;
 y al dirli:—*Huge de mí,*
no quiero verte jamás,
 dóna entrebada á la dona,
 per terra vá 'l rentamans
 quedant aquet en sis pessas
 y 'l barba ab un pam de nás.

JOSEPH ALEMANY BORRÁS.

ESCRITORS CÉLEBRES

OCTAVI PICON

L' amor sens frasses

(CARTA DE L' ENRIQUET Á L' ENRIQUETA.)

Estimada Enriqueta:

Ja sabs cuant m' agrada fe fa vors: tu ja 'm coneixes á fons. Donchs bé, t' a seguro que hi ha vegades que 'm venen tentacions de deixar lo paper de protector; es un paper desaurat y que no s' arriba á contentar may á ningú.

Ja 't veig desde aquí llegint aquest exordi y dihent: «Que diantre li ha passat á l' Enriquet? Potser es que ja está escarmentat?...» No, Enriqueta; es sencillament qu' estich escorregut y francament ja sabs que aixó no m' agrada.

Es lo cas, que dimars passat, al passeig de las Aca-cias del Parque, vaig adonarmen de la Lluisa de 'n Martí—d' aquell bon pamet, com dihém cuan estém de vena. Acabava de baixar del seu cupé ab l' objecte de passejar al seu gosset. Anava elegante, hermosíssima, ab son abrich pelegrina ribetat de p. ll, sombrero forrat de pell, gran coll de pell y ella, que 'n honor á la vritat, es també una pell de primera, considera... Considera quin be de Deu de pells, ni á ca 'n Pous.

Aturo lo meu faeton (justament ja 'm sentia formigueig á las camas) y baixo pera conseguirla. Creu, noya, que hauria pogut seguirli la pista com un gos de cassa, perque anava deixant per allá ahont passava, un rastre de olors que reemplassava molt bé la escassés de flors de aquells jardins. Vaig apretá 'l pas, acostantmhi ja aprop, y, á mida que la distancia disminuïa, pensava entre mi, que deu sé felis en Martí, no 's deu aburrir may...

Al cruxit de mas botinas sobre 'l terrenó, Lluisa, que notá que la seguian, se girá y exclamá:

—¡Oh! l' Enriquet! Era vosté que 'm seguia!

—Sí, la seguia, pero ja la he seguit prou; l' acompanyaré: m' ho estimo més.

—No, no m' acompanyi: passa bastanta gent, y no tinc ganas de tenir per vosté, algun disgust ab en Martí... ja veu que no val la pena.

—Y donchs que 'ls passa! Jo 'm creya que 's portavan com dos colominets.

—¡Oh! per conversar de las criadas, del passeig, del teatro, si, Deu n' hi doret. Pero lo que no va tant bé, es... pel demés.

—Jo hauria assegurat lo contrari, en Martí es molt alegre, divertit...

—No es pas res d' aixó lo que jo anyoro. Com á divertir, es divertit; vaja, no es res d' aixó...

—Apreciada Lluisa; ja sab que m' interesso molt per la seva felicitat. Donguim alguns detalls y espli-quim una mica porque... no es res d' aixó.

—Donchs sí; en Martí no es prou... demostratiu. Jo crech que viu molt content del carinyó que li professo, pero no ho demostra gens: es mes aixut que l' esca y may s' esforsa per un signo ó per una paraula; ignoro 'l seu pensament y sas impresions, y li asseguro que aixó 'm glaça l' ánima. No hi estava acostumada á n' aquest mutisme.

—Per fi, qu' es lo que desitjaria? Precisiho.

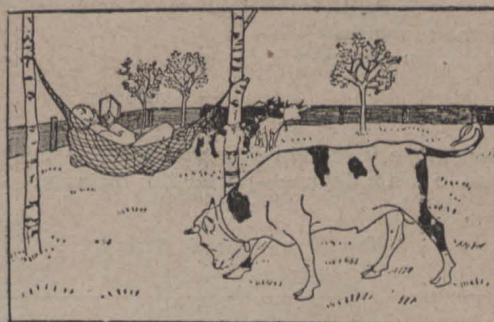
—Donchs bé, voldria... un xich mes de vivesa. No 's deu veurer á la muller, com cuan se veu á un estrany. M' agradarian, exclamacions d' alegría, alguna frasse.

—Ah! vosté voldria alguna frasse?

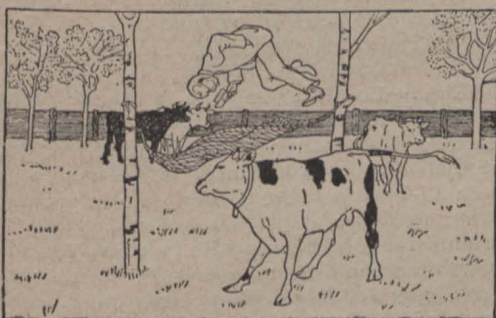
—Perfectament; pero 'm sembla qu' es difícil. Comprén? A veurer, vosté qu' es lo seu millor amich, indiqui alguna d' aquestas frasses. Ja sé que aixó es molt delicat; pero consideri que 'n depen la sort de dos cors. Per regla general passo milló 'ls dias que las nits. Preferiria lo contrari, las nits son las que ins-piran més als que s' ostiman de debó. Y ja veu que l'

Disposat á estudiar las costums espanyolas...

Mister James se instala en una alqueria andalussa...

y vegis per quin etzar més imprevisit...

es transportat á una corrida de toros, quin espectacle té gran interès en presenciar.

amor sens frasses li falta calor y aixó podria ésser lo trist presagi de que 's refreda.

—Diantre! Lluisa, avuy mateix, tindrè una entrevista ab en Martí. Procuraré atordar l' assumpto, y m' atreueixo esperar que, desde aquest vespre, si ell vol seguir mos concells, notará un cambi notable.

—Gracias, Enriquet! Vosté es molt amable. ¿Qui sab? potser li deuré la felicitat!

Després, vaig estrenyer la mà de la teva amiga, vaig tornar á pujar al carruatge, y vaig pendrer la direcció del Circul del Liceo, ab l' esperansa de trovarhi á n' en Martí. Te suplico, Enriqueta, no 'm renyis per haverme enredat. Que vols ferhi? tinch un cor tan bo y compassiu, y la idea de que dos sers guapos y joves, destinats á estimarse anavan, gracias á mi, á ésser felissos, me enorgullia extraordinariament. Entro al salonet y 'm trovo á n' en Martí jugant al tresillo, disposat á perdre fins las orellas, ab una flemma y tranquilat dignas pera millor objecte.

Li senyalo que 'm comxé parlarli y vaig á esperarlo á n' aquell salonet ab vistas á la Rambla.

Passá llarch rato.

Tot contemplant la gent que passava amunt y avall, filosofava pensant en que consisteix de vegadas la felicitat. Una frasse mes ó menos... ¿Quinas tonterias té l' amor!

Me trovaba aquí de mas reflexions cuan arrivá en Martí, calmós, tranquil. S' acostá sens apressurarse—no s' apressura may—y m' allarga la mà.

—Estimat Martí, li dich, fentlo asseuerer aprop, te duch una embaixada. La teva Lluisa es qui m' ha fet venir.

—Ah! Y qu' es lo que vol? Algun regalet?

—Podria ser, pero d' aixó ja se 'n cuydará de demanarho ella mateixa. Pero lo que vol que jo 't demani per ella, es mes tendresa... mes carinyo.

—Com? Si fins á las nits no 'm moch de casa, per ferli companyia. Si...

—Perfectament, ella está contenta del teu comportament; no es aquesta la cuostió. Se comprén que no sols

te desitja cumplidor dels teus debers, sino que també 't vol amant ardorós. Se queixa que no li dius cosas carinyosas: alguna frasse, algun suspir.

—Me sembla que per suspirar no 'm perdo. En fi, ¿qu' es lo que desitja que li digui?

—Noy, no ho sé, y probablement ella tampoch. Aixó depen de l' inspiració, de l' hora, del moment, de la temperatura, dels nervis, que sé jo?

—No se m' havia ocorregut may... Ja sabs que soch calmós, sencill. Tu 'm pots indicar una frasse que pugui servirme?

—Aixó es molt difícil. Ets tu qui l' ha de buscar.

—No, t' asseguro, que si tu no m' ajudas una mica, me sento incapás de trovar res. Indicam una frasse, una exclamació y 't juro que li diré en lo moment precís.

—Donchs bé, podrias exclamar: «Ratolil ratolinet!»

—Es tractarla de bestioleta, ho trovo ridicul.

—Donchs... digas: «Ah! nineta meva!» Es bonich «Nineta meva.»

—Prefereixo aixó, respongué 'n Martí ab gran serietat. Tota vegada que aixó té de agradar á la Lluisa, 't prometo que li diré «Nineta meva» avuy mateix, á las vuit, cuan aniré á casa.

Alashoras jo, satisfet de la victoria, vaig correr al teléfono del Circul:

—Lluisa, Lluisa, he convensut á n' en Martí. M' ha promés demostrarho desde avuy; á las vuit, cuan arribará, te dirá: «Nineta meva.»

Y, en efecte, en Martí cumplí sa promess y pronunciá textualment, las consubudas paraulas. Pero, cuan la teva amiga sentí recitar seriament, com una lliadó apresa de cor, la frasse indicada, li agafá una gran passió de riure. Una gran passió de riure! Y ara, no 's poden niurar la cara, que no perdin la serietat builantse l' un de l' altre.

La cosa va sortir ben malament, y 'ls ingrats me culpan tots dos á mi d' haverlos espatllat sa felicitat. Aixó m' ensenyará á no embolicarme en los assumptos

dels altres y á voler donar lliçons de dicció als enamorats afònichs ó poch inspirats.

Adeu, Enriquet; un abraçada del teu

ENRIQUET.

P. D.—Una idea! Que 't sembla si aconsellés á n' en Martí, que imités lo bram del ase—potser ho faria millor.

Trasplantat per J. XIMENO.

ENTRE AFICIONATS

Ab valenta entonació,
recita ara, la part seva,
y cuan vingui la ocasió,
ni gosarà 'l pobrissó
dir: *Aquesta ànima es meca.*

¿QU' ES?...

Si tinch pena 'l plo 'm consola;
Si goso 'm don vida 'l goig,
Si espero algo, tinch la vida
Sino, la mort.

¿Que es pues lo que 'm don frisança,
Que 'm te al mon sense consol,
Sense fe, sense esperansa
Y pie de dol?

¿Que es lo que ma ditxa allunya,
Que es lo que no fon la mort
Y que apena la existencia?
Ay es l' amor!

Es l' amor sens esperansa,
Amor desventurat, mort,
Que fent de mon cor sa llo-a
M' ompla de dol.

JOSEPH ESCACHS Y VIVED

SERVEY DE HORA

GELIDA.—En aquest important y pintoresch poble, lo «Centro Gelindense» doná diumenge á la tarde una funció teatral que resultá bastant ben desemenyada. L' obra escullida, va ser lo preciós y popular drama, *Las joyas de la Roser*. Se hi distingiren la dama senyora Casas y 'ls Srs. Serra, Solsona, Miró, Torrents, Juliá, Tetas y Colomer.

Després se recitaren y llegiren poesias; per la nit se repetí la mateixa funció.

Al endemá dilluns de Pasqua, se donaren en aquest poble, entre diferents locals, tresballs ab orquesta tarde y nit ab molta animació.—N. F.

MASNOU.—En la nit del corrent tingué lloch en l' espayós local del «Centre Coral» una important vetllada.

Se representaren la sarsuela valenciana *Carracuca!* per la Srta. Casao y los Srs. Bert y Vidal y la pessa catalana *Lo noy de las camas tortas*.—J. P.

CASTELLBISBAL.—En lo «Teatro Artístich» diumenge se posá en escena la bonica comedia *Lo mas perdut* y la pessa *Un pollastre aixelat*.—P.

SABADELL.—La secció lirich dramática de la «Associació de Catòlics» durant las festes de Pasqua, doná duas representacions del drama bíblich, de gran espectacle en quatre actes y nou cuadros *Lo fill pròdich*.

F.

VENDRELL.—Lo dia 19 se doná la funció despedida de la temporada de Cuaresma, ab la obra *Lo Sant Cristó grós* en quin desemenyo se hi distingiren la Sra. Pèriu y 'l Sr. Millá. Acabá la funció ab la quarta representació de *Ki-ki-ri-ki* presentada ab molta propietat y ajust.

Lo dia anterior los aficionats de la «Lira Vendrellense» posaren en escena las comedias *Per vestir Sants*, *Lo primer dia*, y *Tal hi ca que no s' ho creu*, obtenint bon desenpenyo.—P. V.

BLANES.—En lo «Centro Republicano» se posaren en escena lo dia 18, *Las joyas de la Roser* y una pessa castellana que resultá un poquillo desigual.

La concurrencia regular.

Nos pesa moltissim tenir que consignar que per una exigencia de la Comissió de Ball s' ha vist obligada á dimitir la Comissió Literaria del primer Casino de Blanes.

J. A. B.

Al fons del mar.

L' altre nit vaig somiar, qu' entre las herbas
trossos de corda, claus,
montanyas, arbres y demés objectes
que sota 'l mar hi ha,
s' estaban abraçadas dos osseras
sense deixar-se may
encar que la corrent las feya moure
de l' una á l' altra part.
Al seu costat hi jeya un trós de proa
d' algun barco marxant
que fent vers son destí la travessia
allí havia estrellat.
al veurho va acudir-me aquesta idea:
Qué tontos los mortals!
diuen que sols s' estiman en la terra,
¿y aqueixos aquí baix?.....

J. T. y R.

TEATROS LOCALES

B molts novetats ha comensat la present temporada teatral.

Al Liceo ha debutat la companyia de òpera italiana del senyor Polombi, no coneguda encare, de nostre públich.

Pot assegurar-se que aquesta companyia es de lo milloret que corra. Son principals elements d' ella, las sopranos Romano y Mánani, lo tenor Tati, lo baix cómic Fari y lo caricato Urbano. Las operetas *Le campane de Corneville*, *La figlia di Madame Angoi*

y *La Mascotte*, han sigut ben executadas y presentadas ab rich vestuari.

A Romea han continuat posant las obras mes aplaudidas, anunciant pera dimars vinent l' estreno del drama *La serp de la gelosia*, original de D. Pere Reig y Fiol.

Dissapte comensá en lo teatro Tivoli la companyia del senyor Elias, que tan grats recort deixá en las temporadas anteriors. Per aquest motiu las representacions de *El húsar*, obra que cada nit se posa en escena, han sigut presenciadas per un públich numerós com de temps ensá no s' havia vist.

Al Novetats han tornat á reemprendrer las representacions del drama *Jesus de Nazareth* que confirmant més l' éxit que ha obtingut, ha continuat proporcionant grans entradas, ab tot y haver passat lo temps propi pera sas representacions.

Bona ha sigut l' adquisició que la empresa del Eldorado ha fet ab los artistes senyor Riquelme y senyora Salvador. Dissapte s' estrená *La Noche de San Juan*, sarsuela en un acte, que si bé obtingué éxit, no 'l que creyém digne de mereixers, ja que 's recomana molt per lo ben escrit del libre, original de D. Eusebi Sierra y per la melodiosa y agradable música, original dels Mtes. Valverde, pare y fill.

En lo teatro Granvia entre varias obras que s' han representat aquets dias, s' han reproduhit *La de San Quintín* y *L' Escorsó*. Dijous se verificá l' estreno del drama *Una Quiebra*, de quina obra nos ocuparem en lo número próxim.

Lo Circo Barcelonés ha tornat ab la simpática companyia de sarsueletas catalanas. Se han donat algunas representacions de la bonica parodia *La gran Sastresa*, que no produhiren l' efecte que 's mereixian per notarshi falta de conjunt. Se 'ns ha dit que, hi ha ganas d' auar reproduhit l' aixert repertori catalá, lo cual creyém de bons resultats. *Sagrístá de Sant Roch*, *La Manescala*, *Lo vano de la Rosea*, *Los estudiantes de Cereera*, *La criada*, *La fira de Sant Genís*, etc. etc., acompanyat de algun estreno, son plats que 'ls desitjan saborejar molts aficionats á nostre teatro.

Y per avuy no canso més.

LABRUGUERA.

FRASE FETA

Lo mon á rodar.

Epigramas

—Sembla que rient, rient.

Anéu la casa acabant.

—¿Sabs com l' acabém, Manent?

Tot treballant, treballant.

—¿En que 's sembla á Isop, Vergals,

Aquest geperut que passa?

—Massa m' hi semblo, noy, massa,

Puig faig parlá als animals.

Se va casar l' hereu Bronxa

Ab una que *Comcha* 's diu;

Y ara comprech que á l' estiu

Digui que dorm ab la *conxa*.

DOMENECHI (A) IL TROBATOR

Fe 'l Tenório á certa edat
es un cas molt esposat.

Rovas

—Ab lo folletí d' avuy acaba la publicació de *La firma d' en Rovellat*. Sa publicació ha ocupat sols tres números.

En lo número vinent comensará la bonica comedia, en un acte, en vers original de D. Juliá Carcassó, *La Tornaboda*. Per aquest motiu y en vista de la gran aceptació del número extraordinari, lo vinent ho tornarà á esser, donant per lo tant **16 PLANAS** de dita comedia. Segons nostres càlculs aquesta obra acabarà al segon folletí que será de vuit planas, de manera que per un ral, obtenir dos números del periódich y una comedia de á pesseta, no creyém que may s' hagi vist.

—Donat lo gran número de nous subscriptors que durant aquets últims dias han vingut á aumentar la llista dels favoreixedors, degut sens dupte á las favorables

¡¡BONA PESCA!!

condicions de que disfrutan, creyém convenient repetir-las de nou pera 'ls que no n' estigan enterats:

Lo preu de subscripció es de duas pessetas trimestre. Lo subscriptor reb lo periódich cada dissapte. Las obras que 's publican las obté separadament, encuadernadas sens que ni per aquest motiu ni 'ls números extraordinaris que 's vagin publicant tingan que abollar res.

—Dimars passat doná sa acostumada funció la distingida Societat Centre Cómich Lirich, posantse en escena la preciosa comedia de D. Conrat Colomer *Tot es mal que mala*.

Lo desempenyo molt ajustat.

—Una nova forma en presentar la célebre dansa serpentina.

Mis Bob Walter en un circo de Londres la executa dintre una gabia en la que hi han quatre lleons.

—Fins al dia 20, lo número de composicions rebudas per lo Consistori dels Jochs Florals d' aquest any, arriban á 60.

—Ha cridat extraordinariament l' atenció de tot Barcelona lo cuadro del distingit pintor Casas, exrosat en lo Saló Parés. Se recomana per sa execució Los parers estant dividits referent á la conformitat de reproduir un assumpto tan ingrát com lo que motiva l' obra.

—Ha sortit ja 'l tercer número de *L' Esparver*, periódich que 's publica mensualment á Tarrassa. Los que 'l desitjin poden dirigitjse á aquesta Administració, ahont se ven al preu de 10 céntims.

CUL DE SACH

A la surtida del teatro:

—Que tal, com ha anat l' estreno?

—Noy, han cridat d' alló més al autor.

—Quantas vegadas?

—Vesho á contar! De burro... animal... y ximple, no me l' han deixat tota la nit.

XARADA

—Deu la guart, senyora Tana.

—Com está?

—Molt bé ¿y vosté?

—Ja ho pot veurer, estich per ara tranquila completament.

—¿Que no ho sap? ¡es un escándol! del modo que s' han pujat

las *prima tersa* de peix qu' are m' anava á comprar.

—¿A quin preu están avuy?

—A trenta céntims y á ral.

—¿Com está, senyor Cristofol?

—Jo ho pot veurer

—¿Que no ho sap

qu' devant de la Mercé

un *segon* nava cridant

fent lo terror á la gent

volent á tots mossegar?

No se com l' Ajuntament

no 's cuida de deturar

que vagin continuament

segons per aquí rondant.

—¿Y donchsas, senyora Agneta?

—Creguim que m' hi asustat

—Que t'é?

—¡Una *total* saltava y m' ha fet esparverar!

—Bé, ja se sap que las donas

per re 'us poseu á xisclar

—Y los homes! Arri allá

si la *total* que jo he vist

á sobre li hagués saltat

me sembla á mí que estaria

tremolant y hasta en rampat.

GRABIEL ARCÁNGEL.

Las soluciones en lo número próxim.

Correspondencia

Anirá tot ó part de lo que han enviat los senyors: Cabriquet, M. Torra, Turrob, August, Forcada, F. C. G., Lola Pons, Francesch Torres; A. F., Guillém Torres y A. Vendrellench: lo demés no va prou bé.

AVIS

Tots los senyors que vulguin la comedia *La firma d' en Rovellat* encuadernada, poden desde avuy passar á verificar lo cambi en nostra Administració: Cabras, 13, 2.^{on}, 1.ª Entregant tots los folletins, (en bon estat), y la cantidad de quinze céntims de pesseta, rebrán al acte, l' exemplar de *La firma d' en Rovellat* encuadernat ab sas corresponents cubertas.

Las cubertas soltas valen cinch céntims.

Imp. Alsina y Clós, Muntaner, 10.